

Елисавета Багряна

Моята песен

Вземи ме, лодкарьо, в своята ладия лека,
която безшумно цепи вълните смолни
и сякаш проправя отгук до небето пътека,
и сякаш се гони с чайките смели и волни.

Когато излезем от залива, там на открито,
и капки солени пръснат нашите устни,
и вятърът южен надуе платната развити,
и лодката бяла магьосана в път се впусне –

тогава, лодкарьо, аз ще запея песен,
нечувана песен – за моята малка родина,
чието е име – облак над мене надвесен,
чието е песен – за мене мед и вино!

Че пеят по жетва, пеят моми тъмнооки,
момци ги припяват и вечер край порти причакват,
и пеят по сватби, седенки в нощи дълбоки,
и майки пеят – пеят, когато оплакват.

О, песен такава – злокобно, сподавено-тиха,
не си още чувал и може би никъде няма,
защото и няма народ с орисия по-лиха
и с мъка по-тежка, и с воля – безропотно няма.

У нас планините лете не губят снега си,
морето е малко, но име носи – Черно,
и върхът е Черен, вечно сърдит и свъсен,
и черна земята – плодна, но тъжна безмерно.

Вземи ми, лодкарьо, в своята ладия лека,
която не плашат вълните пенни и смолни,
по тях да направим една безкрайна пътека –
да стигнем небето, да стигнем чайките волни.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11710>]